

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 1-2007

Fråga om ersättning för olägenheter i daglig livsföring (skadefall som inträffat före 2002)

Nämnden har ansett att en svårt skadad 28-årig man (95 procents invaliditet) med förlamning från axlarna och ner är berättigad till ersättning för olägenheter i daglig livsföring med 30 000 kr per år.

MW råkade ut för en trafikolycka den 15 augusti 1998. Han ådrog sig då en komplett ryggmargsskada i nivån C6-C7. Invaliditeten har bedömts till 95 procent definitivt.

Vid sammanträde den 21 september 2006 yttrade nämnden bland annat följande.

”Olägenheter

Av utredningen framgår att MW har eget boende och att försäkringskassan har beviljat honom assistansersättning med 43 timmar per vecka. Vidare framgår att han studerat på högskolenivå forts När det gäller ersättning för anspänning i daglig livsföring i övrigt (C) anser nämnden att han bör få ersättning med 30 000 kr per år” (temporär prövning; kostnaderna syn-tes täckta av handikappersättning om 69 procent av prisbasbeloppet).

Dnr 3836-2005

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 2-2007

Fråga om ersättning för olägenheter i daglig livsföring (skadefall som inträffat före 2002)

Nämnden har ansett att en ryggmärgsskadad man med 92 procents invaliditet som efter trafikolyckan är rullstolsbunden samt beroende av personliga assistenter under sin vakna tid är berättigad till ersättning för olägenheter i daglig livsföring med 30 000 kr per år.

BJ råkade ut för en trafikolycka den 9 augusti 1995. Han ådrog sig då en ryggmärgsskada. Invaliditeten har bedömts till 92 procent definitivt.

I sitt yttrande av den 28 september 2006 konstaterade nämnden att BJ har eget boende och att han har beviljats assistansersättning med 98,25 timmar per vecka. Vidare angavs att handikappersättning inte utgick. Mot bl.a. den bakgrunden förordade nämnden att ersättning för olägenheter skulle lämnas med 30 000 kr om året (slutlig ersättning; därutöver förordade nämnden viss ersättning för kostnader).

Dnr 4338-2005

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 3-2007

Fråga om ersättning för särskilda olägenheter (skadefall som inträffat efter 2002)

Nämnden har ansett att en svårt skadad kvinna (91 procents invaliditet) med förlamning i bål och ben samt kraftigt nedsatt armfunktion är berättigad till ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring med 15 000 kr per år.

SBL, född 1941, ådrog sig vid en trafikolycka den 29 augusti 2003 frakturer i halsryggen med förlamning i ben och bål, kraftigt nedsatt armfunktion samt smärtproblematik i skuldrorna. Invaliditeten har bedömts till 91 procent definitivt.

I ett yttrande den 28 september 2006 uttalade nämnden bl.a. följande.

”Särskilda olägenheter

SBL har uppgivit att hennes livssituation efter trafikolyckan har förändrats fullständigt. Hon är helt förlamad i ben och bål samt har kraftigt nedsatt armfunktion. Detta gör att hon är helt rullstolsbunden. Hon har personliga assistenter ca 14 timmar per dag. Tillsammans med sin make bor hon i en handikappanpassad villa. Hon tas upp varje morgon, organiserar och hjälper till med hushållsarbetet så mycket hon kan, kör själv sin permobil och kan med hjälp av denna ta sig ut i trädgården, går på målarkurs och försöker leva ett så aktivt liv som möjligt. Med hänsyn till den höga invaliditetsgraden samt de särskilda olägenheter som skadan har medfört och kommer att medföra – yrkar hon ersättning för särskilda olägenheter med 15 000 kr per år.

Bolaget anser inte att ersättning för särskilda olägenheter bör lämnas.

Nämndens bedömning

Ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring lämnas efter en individuell prövning och endast i undantagsfall då den schabloniserade tabellersättningen för men inte kan anses utgöra en tillräcklig kompensation för den skadelidandes anspänning i daglig livsföring. Vid en samlad bedömning av omständigheterna i ärendet anser nämnden – med hänsyn till den mycket stora anspänning som SBL har - att det föreligger sådana speciella förhållanden att ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring bör lämnas. I ersättningsbeloppet för men ingår ersättning för anspänning i daglig livsföring med 14 478 kr per år enligt aktuell mentabell. Nämnden förordar att hon härutöver får ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring med 15 000 kr per år”.

Anmärkning: SBL:s kostnader täcktes av utgående handikappersättning. Prövningen var slutlig.

Skiljaktig mening

En bolagsledamot var skiljaktig och anförde:

”I begreppet lyte och men, avses men, bl a besvär förorsakade av inskränkning i rörelseapparaten och lyte, ”vanställande kroppsfel” inkl hålta, förlust av kroppsdel etc.. Ersättning för stadigvarande men inkluderar även smärta obehag och inskränkningar till att återgå till ett normalt liv.

I den nya lagen har begreppet olägenheter tagits bort och ersatts av ”särskilda olägenheter”. I regeringens förslag skall ersättning lämnas för särskilda olägenheter undantagsvis vid särskilt allvarlig invaliditet efter individuell prövning om olägenheten klart överstiger vad som kan kompenseras genom ersättningen för lyte och men. Den närmare uttolkningen får överlämnas till rättstillämpningen.

I detta fall är invaliditetsgraden satt utifrån det medicinska resttillståndet dvs. inskränkning i rörelseapparaten. Man har då beaktat och värderat tillståndet, möjligheten, att efter olyckan återgå till ett normalt liv utifrån den skadades tillstånd. Det innebär samtidigt att man beaktar och värderar den av kroppen kvarstående möjligheten att utföra vissa uppgifter.

Med beaktande av de kvarstående besvären, som värderats till 91 %, förutsätts den skadade kunna utföra mkt liten arbetsinsats för att kunna återgå till ett normalt liv. Av uppgifter i ärendet framgår att den skadade kan äta och dricka samt borsta tänderna självständigt, hjälper till vid av- och påklädning – behöver hjälp med kläder på underkroppen, delaktig i matlagning i anpassad miljö, delaktig i sysslor som städ, tvätt och handling. Dessa arbetsinsatser visar inte på att de utförts på så sätt som klart överstiger vad man kan förvänta sig av den skadade. Därmed är den skadade inte berättigad till särskild ersättning för särskilda olägenheter.”

Dnr 4415-2005

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 4-2007

Fråga om ersättning för särskilda olägenheter (skadefall som inträffat efter 2002)

Nämnden har ansett att en svårt skadad 81-årig kvinna (88 procents invaliditet) med upphävd gångförmåga och neuropsykologiska symtom är berättigad till ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring med 10 000 kr per år. Hon har efter trafikolyckan flyttat till vårdhem där hon i huvudsak är sängliggande och i behov av ständig tillsyn.

A-KS ådrog sig vid en trafikolycka den 12 februari 2003 en skallfraktur, subduralhematom på vänster sida, en densfraktur och en vänstersidig underbensfraktur. Invaliditeten har bedömts till 88 procent.

I ett yttrande den 9 oktober 2006 uttalade nämnden bl.a. följande.

.....

”Särskilda olägenheter

A-KS har uppgivit att hennes livssituation efter trafikolyckan har förändrats fullständigt. Innan trafikolyckan levde hon ett rikt liv med hög livskvalitet. Hon hade nyligen renoverat sin lägenhet, köpt nya möbler och träffat en manlig vän. Efter olyckan har hon flyttat till vårdhem där hon i huvudsak är sängliggande och får hjälp med i stort sett all ADL. Hon kan sitta i rullstol samt klarar att äta själv och borsta tänderna.

Bolaget anser inte att ersättning för särskilda olägenheter bör lämnas.

Nämndens bedömning

Ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring lämnas efter en individuell prövning och endast i undantagsfall då den schabloniserade tabellersättningen för men inte kan anses utgöra en tillräcklig kompensation för den skadelidandes anspänning i daglig livsföring. Vid en samlad bedömning av omständigheterna i ärendet anser nämnden – med hänsyn till den stora psykiska anspänning som A-KS har - att det föreligger sådana speciella förhållanden att ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring bör lämnas. I ersättningsbeloppet för men ingår ersättning för anspänning i daglig livsföring med 14 058 kr per år enligt aktuell mentabell. Nämnden förordar att hon härutöver får ersättning för särskilda olägenheter i daglig livsföring med 10 000 kr per år”

Anmärkning:

Nämnden bedömde att ersättning för merkostnader också skulle lämnas. Prövningen var slutlig.

Skiljaktig mening

Två bolagsledamöter var skiljaktiga och anförde.

”Ersättningsposten särskilda olägenheter tar endast sikte på fall där den skadelidande tillfogas ideell skada i sådan omfattning att skadan måste anses klart överstiga vad som ersätts enligt en schablonmässigt bestämd ersättning för fysiskt och psykiskt lidande. Ersättning kan framförallt betalas när den skadelidande drabbas av ökad anspänning i arbetet i betydande grad. I undantagsfall kan det även förekomma att den skadelidande i sin dagliga livsföring besväras i så hög grad av sin skada att schablonmässigt bestämd ersättning för bestående men inte kan anses utgöra en tillräcklig kompensation.

I det aktuella ärendet framgår att den skadelidande efter skadan vistas i ett vård/serviceboende och är rullstolsburen alternativt mycket sängliggande. Det framgår vidare att den skadelidande inte riktigt har sjukdomsinsikt, att hon ändå verkar nöjd med sin tillvaro, att hon är ledsen ibland. Det framgår även att allmäntillståndet blivit bättre med tiden, att hon är uppe mycket och har fått livslusten tillbaka, har stor aptit och har gått upp i vikt. Det framkommer inga uppgifter om att den skadelidande utför arbetsmoment eller sysslor som medför någon ökad anspänning eller olägenhet.

Utan att på något sätt förringa den skada som har drabbat den skadelidande framgår inte av utredningen att den skadelidande till följd av sin svåra skada tillfogas olägenheter i sådan omfattning att skadan klart överstiger vad som ersätts enligt en schablonbestämd ersättning för fysiskt och psykiskt lidande enligt fastställd ersättningstabell. Någon ersättning för särskilda olägenheter kan därför inte förordas i detta fall.”

Dnr 1232-2005

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 5-2007

Fråga om ersättning för men vid betydande synförlust

En synskada som har bedömts medföra 60 procents invaliditet har ansetts så betydande att ersättning bör lämnas med en kvotdel av ersättningsbeloppet vid total synförlust 672 000 kr. Invaliditeten uppgår enligt 1996 års invaliditetstabellverk till 68 procent vid total synförlust. Sålunda har ersättningen bestämts till 60/68-delar av det angivna beloppet, dvs. till 593 000 kr (åldersreducering inte aktuell).

AS ådrog sig den 4 oktober 1995 bl.a. en allvarlig synskada. Invaliditeten bedömdes till 60 procent.

I ett yttrande den 1 mars 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

”Den 25 november 2003 lämnade arbetsgruppen som behandlat frågan om ersättning för total synförlust sin slutrapport. I denna föreslogs att skadeföljden total synförlust bör ersättas som en särskild skadeföljd. I slutrapporten anmärktes följande. ”Vid betydande men ej total synförlust har nämnden i yttrande den 10 september 2003 (dnr 1389-2003) beräknat ersättningen utifrån kvoten mellan invaliditetsgraden för total synförlust (68 procent) och den faktiska invaliditetsgraden i det aktuella fallet samt därefter multiplicerat denna kvot med det fastställda ersättningsbeloppet för totalt synbortfall. Arbetsgruppen föreslog att den närmare innebörden av begreppet ”betydande synförlust” lämnas till nämndens framtida praxis.” Vid möte med Trafikskadenämndens råd den 2 december 2003 antogs arbetsgruppens förslag.

Mot ovan nämnda bakgrund och med hänsyn till att AS enligt nämndens bedömning har drabbats av en betydande synförlust förordar nämnden att denna ersättning bör bestämmas till 593 000 kr (672 000 kr (total synförlust) dividerat med 68 % multiplicerat med 60 % (åldersreduktion ej aktuell på grund av hans ålder vid invaliditetsdagen).”

Dnr 2338-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 6-2007

Fråga om jämkning vid rattfylleri

Nämnden har ansett att trafikskadeersättning till förare som gjort sig skyldig till rattfylleri (0,55 promille i blodet) inte bör jämkas då de närmare omständigheterna i samband med olyckan inte var klarlagda och det därför inte var visat att denne hade medverkat till sina personskador genom vårdslöshet.

MS skadades allvarligt vid en trafikolycka den 29 december 2000.

I ett yttrande den 21 mars 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

”Bolaget anser att trafikskadeersättningen till MS skall jämkas till två tredjedel. Som grund för sin ståndpunkt anger bolaget att MS:s alkoholkoncentration i blodet uppgått till 0,55 promille och att han varit vårdslös vid framförandet av fordonet.

Nämnden gör följande bedömning.

Enligt 12 § trafikskadelagen kan trafikskadeersättning med anledning av personskada jämkas om den skadelidande själv uppsåtligt eller genom grov vårdslöshet har medverkat till skadan. Ersättning till förare som har gjort sig skyldig till rattfylleri eller grovt rattfylleri kan även jämkas om föraren därvid genom vårdslöshet har medverkat till skadan.

Av utredningen framgår att MS var alkoholpåverkad vid olyckstillfället. Enligt analysbeskedet var alkoholkoncentrationen i hans blod 0,55 promille. Åklagaren har utfärdat ett strafföreläggande för rattfylleri, vilket denne har godkänt. För att trafikskadeersättningen skall kunna jämkas krävs därutöver att MS genom vårdslöshet har medverkat till sina skador.

Av trafikmålsanteckningarna framgår att MS av okänd anledning kört ner i diket till höger om vägbanan samt att han kört i diket cirka 75 meter innan hans fordon hamnat upp och ner och blivit liggande på taket.

Det sätt som MS har framfört sitt fordon på eller de närmare omständigheterna i samband med olyckan är inte klarlagda. Enligt nämndens mening kan det därvid inte anses styrkt att han har medverkat till sina skador genom vårdslöshet. Mot bakgrund härav bör trafikskadeersättningen till honom inte jämkas.”

Dnr 2922-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 7-2007

Fråga om jämkning vid grovt rattfylleri

Nämnden har ansett att trafikskadeersättning till förare som gjort sig skyldig till grovt rattfylleri (1,31 promille i blodet) bör jämkas till hälften då utredningen visat att denne efter färd i hög hastighet somnat till och därigenom medverkat till sina personskador genom vårdslöshet.

GK skadades mycket allvarligt vid en trafikolycka den 1 maj 2001.

I ett yttrande den 21 mars 2007 uttalade nämnden bl.a. följande

”Bolaget anser att trafikskadeersättningen till GK skall jämkas till hälften. Som grund för sin ståndpunkt anger bolaget att GK:s alkoholkoncentration i blodet uppgått till 1,31 promille och att han varit vårdslös vid förandet av fordonet.

GK anser att jämkning inte bör ske.

Nämnden gör följande bedömning.

Enligt 12 § trafikskadelagen kan trafikskadeersättning med anledning av personskada jämkas om den skadelidande själv uppsåtligen eller genom grov vårdslöshet har medverkat till skadan. Ersättning till förare som har gjort sig skyldig till rattfylleri eller grovt rattfylleri kan även jämkas om föraren därvid genom vårdslöshet har medverkat till skadan.

Av utredningen framgår att GK var alkoholpåverkad vid olyckstillfället. Enligt analysbeskedet var alkoholkoncentrationen i hans blod 1,31 promille. Utredningen visar således att han har gjort sig skyldig till grovt rattfylleri. För att trafikskadeersättningen skall kunna jämkas krävs därutöver att han genom vårdslöshet har medverkat till sina skador.

Av trafikmålsanteckningarna framgår att GK i hög hastighet kört av vägen i en högerkurva och voltat ner i diket på vägbanans högra sida. Av polisförhör med GK framgår följande. ”Vidare minns han att han körde med hög hastighet. Förstår att han somnat/nickat till ett ögonblick. Vaknade till när bilen var utanför asfaltkanten på vänster sida. Fick upp bilen på vägen igen, bromsade med låsta hjul, men av hastigheten kanade han ned i diket på höger sida”.

Omständigheterna vid olyckstillfället synes ha varit sådana att GK genom vårdslöshet får anses ha medverkat till sina skador. Enligt nämndens bedömning bör ersättningen i enlighet med nämndens praxis jämkas till hälften.”

Dnr 2471-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 8-2007

Fråga om jämkning vid grovt rattfylleri

En skadelidande har gjort sig skyldig till grovt rattfylleri (1,42 promille), men skadeorsaken har inte kunnat klarläggas. Då orsaken till trafikolyckan inte har kunnat klarläggas har nämnden med beaktande av den höga promillehalten funnit att den skadelidande varit vårdslös. Med hänsyn till nu angiven bakgrund skall därför trafikskadeersättningen jämkas till hälften.

JS skadades mycket allvarligt vid en trafikolycka den 27 maj 2002.

I ett yttrande den 9 maj 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

”Bolaget anser att trafikskadeersättningen till JS skall jämkas till en tredjedel. Som grund för sin ståndpunkt anger bolaget att alkoholkoncentrationen uppgått till 1,42 promille och att han varit vårdslös vid framförandet av bilen.

JS anser att jämkning inte bör ske.

Nämnden gör följande bedömning.

Enligt 12 § trafikskadelagen kan trafikskadeersättning med anledning av personskada jämkas om den skadelidande själv uppsåtligt eller genom grov vårdslöshet har medverkat till skadan. Ersättning till förare som har gjort sig skyldig till rattfylleri eller grovt rattfylleri kan även jämkas om föraren därvid genom vårdslöshet har medverkat till skadan.

JS har fällts till ansvar för grovt rattfylleri. För att trafikskadeersättningen skall kunna jämkas krävs därutöver att han genom vårdslöshet har medverkat till sina skador.

Av utredningen framgår att JS inte har något minne av olyckan och omständigheterna kring den samt att det saknas vittnen. Enligt trafikmålsanteckningarna har JS i en kurva under en viadukt fått sladd på bilen, kört ner i diket på vänster sida och kastats upp på vägen där bilen hamnat upp och ner. Broms- och sladdspåren uppmättes till 140 meter. En teknisk undersökning av bilen har visat att det inte fanns några indikationer på fel av styrsystem, bromssystem eller gasreglage. Den utredning som föreligger i ärendet är inte sådan att det är möjligt att vinna klarhet om olycksorsaken.

Högsta domstolen har i NJA 2000 s 150 uttalat att kraven på bevisningen – när det är fråga om singelolycka och där det inte är möjligt att vinna klarhet om olycksorsaken – måste anpassas efter dessa förhållanden. Högsta domstolen har ansett att man, när en bil körs av vägen och föraren därvid har en hög alkoholkoncentration i blodet, ofta kan utgå från att föraren har varit vårdslös. Detta förutsätter dock att de närmare omständigheterna inte tyder på att det finns någon annan förklaring till olyckan.

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Vid den nu aktuella trafikolyckan hade JS en så hög alkoholkoncentration i blodet som 1,42 promille. Nämnden anser sig därför böra utgå från att han har varit vårdslös, om inte de närmare omständigheterna tyder på att det finns någon annan förklaring till olyckan. Några sådana omständigheter har inte framkommit. Olyckan kan mot nu angiven bakgrund inte förklaras på annat sätt än att han har varit vårdslös. Vid sådant förhållande bör ersättningen i enlighet med nämndens praxis jämkas till hälften.”

Dnr 2343-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 9-2007

Fråga om jämkning

Nämnden har ansett att bolaget inte förmått styrka att den skadade förde bilen vid den aktuella trafikolyckan. Den skadelidande kan därför inte anses ha gjort sig skyldig till rattfylleri och vårdslöshet. Vid sådant förhållande kan trafikskadeersättningen inte jämkas.

I ett yttrande den 9 maj 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

”Bolaget anser att trafikskadeersättningen till ME skall jämkas till en tredjedel. Som grund för sin ståndpunkt anger bolaget att alkoholkoncentrationen uppgått till 1,39 promille och att han varit vårdslös vid framförandet av bilen.

ME anser att jämkning inte bör ske eftersom det inte var han som förde bilen.

Nämnden gör följande bedömning.

Enligt 12 § trafikskadelagen kan trafikskadeersättning med anledning av personskada jämkas om den skadelidande själv uppsåtligt eller genom grov vårdslöshet har medverkat till skadan. Ersättning till förare som har gjort sig skyldig till rattfylleri eller grovt rattfylleri kan även jämkas om föraren därvid genom vårdslöshet har medverkat till skadan.

Frågan är om det var ME som förde bilen vid den nu aktuella trafikolyckan. Det avgörande från Högsta domstolen som bolaget har åberopat synes vara NJA 1994 s 449 I och II. Högsta domstolen har ansett att en bilägare som kräver ersättning för sin totalförstörda bil från en vagnskadegaranti (I) respektive en vagnskadeförsäkring (II) har bevisbördan för påståendet att han inte själv förde bilen. Nämnden anser att avgörandet inte är applicerbart på frågan om ersättning för personskada från en trafikförsäkring. För att ersättningen skall kunna jämkas krävs att utredningen visar att det var den skadade som förde bilen.

Av utredningen framgår att ME inte har något minne av olyckan och omständigheterna kring den samt att det saknas vittnen. Enligt trafikmålsanteckningarna hittades ME bakom sin bil där han yrade att det varit flera personer i bilen. Av en upprättad promemoria framgår att polisens hundpatrull kom till platsen, att hunden fick upp spår som gick från bilen, upp mot viltstängslet, 500 meter utmed en mindre väg och därefter upp i skogen samt att hunden med säkerhet spårade minst två personer.

Vid en samlad bedömning av vad som sålunda och i övrigt har framkommit i den för nämnden tillgängliga utredningen, finner nämnden att bolaget inte förmått styrka att ME förde bilen vid den nu aktuella trafikolyckan. Vid sådant förhållande kan trafikskadeersättningen till honom inte jämkas.”

Dnr 2593-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 10-2007

Frågan om jämkning vid grovt rattfylleri och grov vårdslöshet

Nämnden har ansett att trafikskadeersättningen till förare som dömts för grovt rattfylleri och grov vårdslöshet i trafik bör jämkas till en tredjedel.

I ett yttrande den 31 maj 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

”MF dömdes av Trollhättans tingsrätt den 27 december 2000 för bl.a. vållande till kroppsskada, grovt rattfylleri och grov vårdslöshet i trafik.

Föreningen anser att trafikskadeersättningen till MF skall jämkas till hälften. Som grund för sin ståndpunkt anger föreningen att MF gjort sig skyldig till grovt rattfylleri och grov vårdslöshet i trafik.

Nämnden gör följande bedömning.

Enligt 12 § trafikskadelagen kan trafikskadeersättning med anledning av personskada jämkas om den skadelidande själv uppsåtligt eller genom grov vårdslöshet har medverkat till skadan. Ersättning till förare som har gjort sig skyldig till rattfylleri eller grovt rattfylleri kan även jämkas om föraren därvid genom vårdslöshet har medverkat till skadan.

Av tingsrättens dom framgår att MF i mörker i slutet av en nerförsbacke och i en högerkurva med skymd sikt, utan att erforderlig plats funnits tillgänglig, kört om en personbil och under samma omkörning påbörjat omkörning av en lastbilskombination samt att hon kolliderat med en mötande personbil. Av analysbesked framgår att alkoholkoncentrationen i hennes blod var 0,52 promille och att koncentrationen av narkotika och läkemedel i hennes blod var 0,3 mikrogram amfetamin per gram blod, 0,002 mikrogram tetrahydrocannabinol per gram blod, 0,2 mikrogram diazepam per gram blod och 0,2 mikrogram nordazepam per gram blod.

Omständigheterna vid olyckstillfället har varit sådana att MF genom grovt rattfylleri och grov vårdslöshet har medverkat till sina skador. Enligt nämndens bedömning bör ersättningen i enlighet med nämndens praxis jämkas till en tredjedel.”

Dnr 2420-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 11-2007

Fråga om ersättning för särskilda olägenheter

En maskinförare, med skallskada (43 procents invaliditet), som efter trafikolyckan har återgått till sitt gamla fysiskt mycket belastande arbete på heltid, har ansetts berättigad till ersättning för särskilda olägenheter i arbete med 3 000 kr per år.

DJ hade vid en trafikolycka i december 2003 ådragit sig följande skador: Skallskada med nedsatta psykiska elementarfunktioner, dövhet höger öra, tinnitus, motorikstörning samt bortfall av balansfunktion. Invaliditeten hade bedömts till 43 procent.

I ett yttrande den 31 maj 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

- - - - -

”Särskilda olägenheter

DJ har yrkat ersättning för särskilda olägenheter i arbete. Han har uppgivit att han arbetar heltid som maskinförare i ett mycket fysiskt belastande arbete. I hans arbetsuppgifter ingår bla att gräva för hand, bygga avloppsanläggningar och lägga rör. Han har stora problem med yrsel framförallt när han ligger ner och servar maskiner och hans hörselskada gör att han har svårt att lokalisera varifrån ljuden kommer. Vidare uppges att han inte har samma balans, motorik och rörlighet som före trafikolyckan samt att han i hög utsträckning måste använda fritiden för vila.

Bolaget har inte ansett att ersättning för särskilda olägenheter i förvärvsarbete bör lämnas.

Nämndens bedömning

Ersättning för särskilda olägenheter i arbete lämnas efter en individuell prövning och endast i undantagsfall då den schabloniserade ersättningen för men inte kan anses utgöra en tillräcklig kompensation för den skadelidandes anspänning i arbete. Nämnden anser - med hänsyn till det fysiskt påfrestande arbetet och den anspänning DJ har med att utföra de arbetsuppgifter som krävs - att det föreligger sådana speciella förhållanden att ersättning för särskilda olägenheter i arbete bör lämnas. I ersättningsbeloppet för men ingår ersättning för anspänning i arbete med 4 192 kr per år. Nämnden förordar att han härutöver får ersättning för särskilda olägenheter i förvärvsarbete med 3 000 kr per år från och med den 1 maj 2005 då han återgick i arbete”

- - - - -

Dnr 1248-2007

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 12-2007

Fråga om ersättning för särskilda olägenheter

En servicemontör med amputerad vänster arm (58 procents invaliditet) som efter trafikolyckan arbetar 25 procent av heltid med till skadan anpassade administrativa arbetsuppgifter har inte ansetts berättigad till ersättning för särskilda olägenheter i arbete.

I ett yttrande den 31 maj 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

”Särskilda olägenheter

Av utredningen framgår att SOL innan trafikolyckan arbetade heltid som servicemontör. Trafikolyckan medförde en amputation av vänster överarm med mycket svåra smärtor. Efter trafikolyckan har han återgått i arbete på 25 procent av heltid med administrativa uppgifter.

Nämndens bedömning

Ersättning för särskilda olägenheter i arbete lämnas efter en individuell prövning och endast i undantagsfall då den schabloniserade ersättningen för men inte kan anses utgöra en tillräcklig kompensation för den skadelidandes anspänning i arbete. I ersättningsbeloppet för men ingår ersättning för anspänning i arbete med 4 160 kr per år. Skadan är i och för sig av den art och svårhetsgrad att det kan ifrågasättas om den schabloniserade ersättningen för men kan anses utgöra en tillräcklig kompensation för den skadelidandes anspänning i arbete. Nämnden anser dock - med hänsyn till att SOL efter trafikolyckan arbetar 25 procent av heltid och har fått anpassade arbetsuppgifter - att den schabloniserade ersättningen för men får anses utgöra en tillräcklig kompensation för hans anspänning i arbete. Nämnden anser således inte att det föreligger sådana speciella förhållanden att ersättning för särskilda olägenheter i arbete bör lämnas.”

Dnr 716-2006

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 13-2007

Fråga om ersättning för sveda och värk för psykiskt lidande till följd av nära anhörigs död samt härutöver ersättning för sveda och värk avseende egen fysisk skada.

Vid en trafikolycka 2003 omkom maken och den efterlevande maken åsamkades egen fysisk skada. Trafikskadenämnden har ansett att hon bör få ersättning för sveda och värk för psykiskt lidande till följd av makens frånfälle med 25 000 kr och härutöver ersättning för sveda och värk avseende sin egna fysiska skada.

I ett yttrande den 26 april 2007 uttalade nämnden bl.a. följande.

GD avled vid en trafikolycka den 12 november 2003. Han efterlämnade bl.a. maken UD.

Bolaget har enligt 5 kap 2 § 3 p. skadeståndslagen lämnat UD ersättning med 25 000 kr för sveda och värk för psykiskt lidande till följd av makens frånfälle.

UD har härutöver yrkat ersättning för sveda och värk för sina fysiska besvär med 17 100 kr. Hon anser att den akuta sjuktiden upphört den 19 augusti 2004.

Bolagets medicinske rådgivare har bedömt den akuta sjuktiden för UD:s fysiska skador till åtta veckor. Bolaget – som inte anser att högre ersättning än 25 000 kr bör utges till UD - har hemställt att nämnden yttrar sig i ersättningsfrågan.

Nämndens bedömning

I 5 kap 2 § 3 p. skadeståndslagen (1972:207) föreskrivs för den händelsen att en personskada har lett till döden att ersättning skall betalas för personskada som till följd av dödsfallet åsamkats någon som stod den avlidne särskilt nära.

I regeringens propositionen (2000/01:68) Ersättning för ideell skada, som legat till grund för den nyss nämnda bestämmelsen, anförs på s. 72 att berättigade till skadestånd är de som har stått den avlidne särskilt nära, främst make, registrerad partner, sambo, barn och föräldrar, varvid i första hand åsyftas medlemmar i samma etablerade hushållsgemenskap som den avlidne varit medlem i. Vidare anges att det inte kan uteslutas att även andra personer någon gång kan komma ifråga för ersättning, t.ex. syskon som inte sammanbodde med den döde.

Av vad som upptagits ovan följer att UD är berättigad till ersättning för sveda och värk till följd av makens frånfälle.

I slutrapporten från Trafikskadenämndens arbetsgrupp med uppgift att se över principerna för bestämmande av ersättning för kostnader samt olägenheter i övrigt föreslogs, i de fall en skadelidande förutom psykiska besvär till följd av nära anhörigs död också drabbas av egen fysisk skada, att ersättning för sveda och värk bör utgå för både de psykiska besvären och

TRAFIKSKADENÄMNDEN

den fysiska skadan. Vid möte med Trafikskadenämndens råd den 4 december 2002 antogs arbetsgruppens förslag i denna del (fyra bolagsledamöter var skiljaktiga).

Nämnden anser mot bakgrund av arbetsgruppens förslag och rådets beslut att UD bör få ersättning för sveda och värk för psykiskt lidande till följd av makens frånfälle med 25 000 kr och härutöver ersättning för sveda och värk avseende hennes fysiska skada enligt nedan.

Enligt nämndens mening ger den medicinska utredningen inte anledning att ifrågasätta den av bolagets medicinske rådgivares gjorda bedömning vad avser den akuta sjuktidens längd. Bolaget bör för UD:s fysiska skada lämna ersättning för sveda och värk motsvarande åtta veckors akut sjuktid med beaktande av att hon har varit intagen på sjukhus under fem dagar samt varit gipsad i fem veckor.

Skiljaktig mening

En bolagsledamot var skiljaktig och anförde följande.

”I förevarande ärende aktualiseras frågeställningen om schablonersättning för psykiska besvär i följd av nära anhörigs död skall utgå, utöver gängse (oreducerad) ersättning för sveda och värk under akut sjuktid, när den ersättningsberättigade även ådragit sig egen personskada. I propositionen 2000/01:68 avvisar regeringen tanken på att införa en särskild ersättningspost för ”sorg och saknad” i skadeståndslagen, vilket bör medföra att Trafikskadenämndens anvisningar om ersättning för sveda och värk skall tillämpas när akuttiden omfattar även annan skada förutom de psykiska besvären till följd av dödsfallet. Förslagsvis beräknas först ersättning för den egna fysiska personskadan enligt Trafikskadenämndens hjälptabell för bestämmande av ersättning för sveda och värk. Den framräknade ersättningen, i förevarande fall ca 4 700 kr, reduceras därefter proportionellt med vad den schabloniserade ersättningen (f n 25 000 kr för 12 månader) motsvarar under samma period (2 månader) d.v.s. att endast förhöjning av ersättning i den egna personskadan skall utgå utöver schablonen 25 000 kr. Beräkningen bör således ske på följande sätt: $25\,000\text{ kr} : 12 \times 2\text{ månader} = 4\,167\text{ kr}$. $25\,000\text{ kr} - 4\,167\text{ kr} = 20\,833\text{ kr}$. Total ersättning för sveda och värk för fysisk och psykisk skada blir således $20\,833\text{ kr} + 4\,700\text{ kr} = 25\,533\text{ kr}$.) Någon ersättning härutöver förordas ej.”

Dnr 3766-2006